

имъ заръчахме да пратятъ Славe, за да ни донесе хлѣбъ. Чакахме день, чакахме два, чакахме три — нѣма ни Славe, ни дяволитѣ! На четвъртия день отидохме да търсиме хлѣбъ при едни козари, които ни разказаха, че нашитѣ другари сж изловени. Изловени всичкитѣ! Най-напредъ уловили Кира, който издалъ и другаритѣ си. Азъ и до сега още не мога да се начудя, какъ подобни юнаци сж се предали въ ржцетѣ на неприятелитѣ ни. „Че не можа ли баремъ единъ отъ тѣхъ да умре като юнакъ?“ — си мислѣхъ азъ. Не ли ги бѣше срамъ да се предадатъ, като жени, въ кжщата си? Мнозина изъ нашитѣ бедни другари бѣха наистина юнаци, но тия сж мислили, че работата нѣма да се открие. Тия не сж знаели, че мой проклети Киро е изказалъ всичко, даже преди да го хванатъ. Киро бѣше хванатъ отъ пазвантина, защото той вървѣлъ изъ града безъ фенеръ, следователно той е можалъ твърде лесно да се избави и да не предава ни себе си, ни другаритѣ си. Неопитни сж нашитѣ хора, а още повече сж страшливи! Отъ нашитѣ другари побѣгна само Никола Аджемътъ, който ни намѣри, или когото ние намѣрихме, твърде скоро. Когато захванали да мжчатъ другаритѣ ни, то тия изказали всичката работа подробно. Стана малка революция. Правителството затвори около триста души българи, изъ които 99% бѣха съвсемъ невинни хора. Следъ два месеца 200-тѣхъ души бѣха пустнати, 50-тѣ измрѣха, а 50-тѣ бѣха изпроводени въ Едирне и осждени на вѣчна робия. 100-тѣхъ души стояха затворени въ Сливенъ повече отъ две години. Много мжки претърпѣха тия сиромаси!

Следъ насъ бѣше изпроводена потеря, но ние останахме здрави и читави. И така, изъ